

Europeiska
unionens råd

Bryssel den 5 december 2023
(OR. en)

**Interinstitutionellt ärende:
2023/0435(COD)**

**16338/23
ADD 5**

**CONSOM 460
MI 1082
COMPET 1224
TOUR 44
TRANS 570
IA 344
CODEC 2379**

FÖLJENOT

från:	Europeiska kommissionens generalsekreterare, undertecknat av Martine DEPREZ, direktör
inkom den:	30 november 2023
till:	Thérèse BLANCHET, generalsekreterare för Europeiska unionens råd
Komm. dok. nr:	SWD(2023) 907 final
Ärende:	ARBETSDOKUMENT FRÅN KOMMISSIONENS AVDELNINGAR SAMMANFATTNING AV KONSEKVENSBEDÖMNINGSRAPPORTEN Följedokument till Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 2015/2302 för att göra skyddet av resenärer effektivare och för att förenkla och förtydliga vissa aspekter av direktivet

För delegationerna bifogas dokument – SWD(2023) 907 final.

Bilaga: SWD(2023) 907 final

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 29.11.2023
SWD(2023) 907 final

ARBETSDOKUMENT FRÅN KOMMISSIONENS AVDELNINGAR
SAMMANFATTNING AV KONSEKVENSBEDÖMNINGSRAPPORTEN

Följedokument till

**Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv
om ändring av direktiv 2015/2302 för att göra skyddet av resenärer effektivare och för
att förenkla och förtydliga vissa aspekter av direktivet**

{COM(2023) 905 final} - {SEC(2023) 540 final} - {SWD(2023) 905 final} -
{SWD(2023) 906 final} - {SWD(2023) 908 final}

Inledning

Resemarknaden har genomgått stora förändringar på grund av den ökande användningen av digitala verktyg. Andra större händelser under de senaste åren är Thomas Cook-konkursen 2019 och covid-19-pandemin. Som svar på denna utveckling och på rapporter om vissa utmaningar vid tillämpningen av 2015 års direktiv om paketresor (direktiv (EU) 2015/2302), har kommissionen beslutat att se över direktivet. Denna konsekvensbedömningsrapport bygger på resultaten av en utvärdering, en tillhörande studie som utarbetats för Europeiska kommissionen och två rapporter om tillämpningen av direktivet om paketresor från 2019 och 2021.

Problemdefinition och behov av EU-åtgärder

Utvärderingen visade på tre huvudsakliga problem som hämmar direktivets ändamålsenlighet.

1. Ett problem gällde återbetalningar för inställda paketresor, särskilt vid en stor kris.

Det finns fyra orsaker till detta problem. Den första orsaken är förskottsbetalningar. Den andra är arrangörernas bristande likviditet när de måste göra många återbetalningar samtidigt. Detta förvärras av att direktivet om paketresor inte innehåller regler om återbetalning mellan företag vid en eventuell inställd paketresa. Slutligen råder det rättslig osäkerhet om användningen av värdebevis.

2. Förskottsbetalningarna är inte tillräckligt skyddade vid arrangörens obestånd.

Här identifierar utvärderingen tre problemkällor. För det första råder det rättslig osäkerhet om huruvida värdebevis och återbetalningsrättigheter skyddas vid arrangörens obestånd. För det andra kvarstår betydande skillnader mellan nationella system för skydd vid obestånd. Slutligen har paketresearrangörer, åtminstone i vissa medlemsstater, svårt att få skydd vid obestånd, särskilt i kristider.

3. Svårigheter att genomföra direktivet om paketresor.

Flera problemkällor identifierades: Vissa bestämmelser i direktivet om paketresor är inte tillräckligt tydliga, innehåller luckor eller är för komplexa. Detta leder till ojämnt konsumentskydd och snedvridning av konkurrensen i hela EU eftersom direktivet tillämpas på olika sätt.

Med tanke på paketresaors gränsöverskridande karaktär kan de problem som identifierats sedan direktivet antogs endast hanteras konsekvent genom åtgärder på EU-nivå.

Lösningar

I konsekvensbedömningen undersöktes åtgärder för att hantera de problem som identifierats genom att direktivet om paketresor ändras. Åtgärderna är indelade i tre politiska alternativ: det första är inriktat på flexibla lösningar och minimala kostnader (alternativ A), det andra är mer strikta åtgärder (alternativ B) och det tredje är inriktat på maximal effektivitet i en krissituation, men innebär högre kostnader (alternativ C).

Alternativ A innebär att riktade ändringar görs i direktivet om paketresor. Det innebär att begränsa förskottsbetalningarna till 25 % (om inte högre förskottsbetalningar är motiverade), regler om frivilliga värdebevis och en återbetalningsrätt mellan företag när tjänster ställs in. Det stärker skyddet vid obestånd genom att klargöra att värdebevis och återbetalningskrav omfattas och genom att specificera parametrar för effektivt skydd vid obestånd, inklusive, i förekommande fall, möjligheten för medlemsstaterna att kräva en reservfond för skydd vid obestånd. Det visar också på möjligheten att inrätta en krisfond som garanterar snabba återbetalningar till resenärer vid en större kris, med förbehåll för reglerna om statligt stöd. Detta alternativ förtydligar definitionen av ”paketresa” och tar bort en av typerna av ”sammanlänkade researrangemang”. Det klargörs att omständigheterna i bosättnings-, avrese- och destinationslandet måste beaktas för rätten att ställa in en paketresa på grund av oundvikliga och extraordinära omständigheter och att resevarningar är en viktig aspekt att beakta i detta sammanhang. Det klargör också vilka roller olika näringsidkare har när det gäller paketresor, även när det gäller återbetalningar.

Alternativ B omfattar mer strikta åtgärder som ökar kostnaderna för olika kategorier av berörda parter (både företag och resenärer). I direktivet fastställs till exempel en strikt gräns för delbetalningar till 20 % för paketresearrangörer (utan möjlighet till ökning) och obligatoriska värdebevis i händelse av en allvarlig kris.

Alternativ C omfattar åtgärder som säkerställer högsta möjliga konsumentskyddsnivå till höga kostnader. Detta innebär en begränsning av förskottsbetalningarna till 20 % (utan möjlighet till höjning) för både arrangörer och tjänsteleverantörer, det obligatoriska inrättandet av en krisfond och ett särskilt rättsligt värde för resevarningar

I konsekvensbedömningen analyseras alternativen utifrån tre specifika mål:

Mål 1: Bättre skydd av resenärers förskottsbetalningar och deras rätt till snabb återbetalning av redan gjorda betalningar vid inställda resor, även i tider av större kriser, samtidigt som paketresearrangörernas likviditet bibehålls.

Mål 2: Att ge resenärerna bättre skydd vid arrangörernas obestånd, även i händelse av en större kris, samtidigt som lika villkor säkerställs på den inre marknaden.

Mål 3: Att öka rättssäkerheten och verkställbarheten genom att klargöra och/eller förenkla vissa bestämmelser i direktivet som tolkas eller tillämpas annorlunda eller som är svåra att tillämpa i praktiken.

Alternativ C är det effektivaste alternativet för att uppnå de specifika målen (särskilt målen 1 och 2), följt av alternativen A och B. Detta beror främst på att åtgärderna i alternativ C är obligatoriska och ger en mycket hög konsumentskyddsnivå.

För att bedöma alternativens effektivitet jämförs i konsekvensbedömningen de monetärt och kvalitativt bedömda kostnaderna och fördelarna för alla grupper av berörda parter (resenärer, offentliga myndigheter och företag). Alternativ A är det effektivaste alternativet för att uppnå målen, följt av alternativ B. På grund av de höga kostnaderna är alternativ C mindre effektivt än referensscenariot.

Samstämmighet med annan EU-lagstiftning är också avgörande, eftersom översynen syftar till att uppnå rättslig klarhet och förenkling. Alternativ A uppnår den högsta graden av samstämmighet, följt av alternativ B och därefter alternativ C (som är mindre samstämmigt än referensscenariot).

Känslighetsanalysen visar att alternativ A totalt sett fungerar bäst. Även om det inte är det mest effektiva alternativet gynnar det både resenärer och företag till lägsta möjliga kostnad och säkerställer största möjliga samstämmighet med annan EU-lagstiftning.

Resultatet av denna bedömning är att alternativ A är det alternativ som rekommenderas.

Kommissionen samrådde med flera kategorier av berörda parter (inklusive resenärer, paketresearrangörer och tjänsteleverantörer) vid många tillfällen, och de var i stort sett överens om de åtgärder som ingår i det föredragna alternativet. Det huvudsakliga område där deras åsikter skiljer sig åt gäller behovet av att begränsa förskottsbetalningarna, vilket inte förordas av många arrangörer. Åsikterna skiljer sig också åt när det gäller skydd vid obestånd för värdebevis och återbetalningskrav som förespråkas av de flesta konsumentorganisationer och offentliga myndigheter, men endast av en minoritet av företagen.

En översyn av direktivet skulle medföra vissa kostnader för berörda parter, men det förväntas också minska deras börda, tack vare större rättslig klarhet och förenkling. Vissa medlemsstater genomför redan flera av de åtgärder som ingår i det rekommenderade alternativet till endast måttliga kostnader. I dessa medlemsstater skulle företagen därför inte drabbas av några extra kostnader. Den högre graden av rättslig klarhet och det förenklade regelverket förväntas öka efterlevnaden och göra kontrollen av denna effektivare. Dessa förtydliganden kan också minska antalet tvister i domstol.

För att bedöma effektiviteten hos det rekommenderade alternativet för att uppnå målen för översynen efter genomförandet identifieras flera framstegsindikatorer i konsekvensbedömningen. Det ändrar dock inte de rapporteringsskyldigheter för offentliga myndigheter och företag som fastställs i det nuvarande direktivet om paketresor. Dessa indikatorer kan ligga till grund för en rapport från kommissionen som ska utarbetas fem år efter det att ändringsdirektivet har antagits. Den information som behövs kommer att samlas in genom undersökningar till grupper av berörda parter (inklusive resenärer, konsumentorganisationer, reseföretag och nationella myndigheter). Sådana undersökningar kommer också att vara användbara som underlag för senare utvärderingar.